

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl JUDr. Jaroslavou Schneeweissovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce Infogold s.r.o., IČ 25582348, se sídlem Hudcova 267/78, 612 00 Brno, zastoupen Mgr. Helenou Koudelkovou, advokátkou se sídlem Jiráskova 284/10, Vyškov, proti žalovaným č. 1) DREAMHOUSE s.r.o., IČ 44829701, se sídlem Mliekarenská 10, 824 92 Bratislava, Slovenská republika a č. 2) Michal BXXXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX, oba zastoupeni JUDr. Máriou Karcolovou, advokátkou se sídlem Panenská 8, Bratislava, PSČ 811 03, o 15.000 eur s postiženími právy ze směnky, o námitkách žalovaného č.2 proti směnečnému platebnímu rozkazu

t a k t o :

- I. Směnečný platební rozkaz vydaný zdejším soudem pod č.j. 5 Cm 573/2013-13 dne 11.3.2014 se ve výroku ve věci samé (bod I rozhodnutí) vůči druhému žalovanému ponechává v platnosti. Ve výroku pod bodem II se citovaný směnečný platební rozkaz zrušuje.
- II. Žalovaný č.2 je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 52.767 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu ze dne 12.11.2013 domáhal se žalobce proti v žalobě označeným žalovaným směnečným práv z nezaplacené směnky vlastní, vystavené v Brně dne 10.8.2012 na částku 15.000 EUR splatnou na viděnou. V rámci těchto práv požadoval přiznání částky 15.000 EUR jako dlužného směnečného peníze spolu s 6 %

ročním úrokem za dobu od 6.11.2012 do zaplacení a směnečnou odměnou ve výši 50 EUR a dále přiznání náhrady nákladů vynaložených na soudní vymáhání žalované pohledávky.

Směnečným platebním rozkazem vydaným zdejším soudem dne 11.3.2014 pod č.j.5 Cm 573/2013-13 soud návrhu žalobce v celém rozsahu vyhověl. Proti vydanému směnečnému platebnímu rozkazu podali oba žalovaní včas obsahově shodné námitky. Ještě dříve než o těchto námitkách mohlo být rozhodnuto, první žalovaný k datu 21.9.2016 zanikl bez právního nástupce; ve vztahu k němu proto bylo řízení usnesením ze dne 31.10.2016 pravomocně zastaveno. Tento rozsudek se tedy týká pouze námitek druhého žalovaného.

Ve své první námitce druhý žalovaný zpochybnil pravost obou svých podpisů na směnce, tedy jak podpisu přičiněného jménem společnosti (prvního žalovaného), tak podpisu přičiněného v rámci rukojemské doložky jménem svým vlastním. Z namítané nepravosti podpisů dovozoval absolutní neplatnost žalované směňky. V této souvislosti připustil, že první žalovaný spolupracoval s žalobcem v oblasti subdodávek staveb, mezi jinými i v rámci Smlouvy o subdodávce stavby „Prosklené spojovací átrium zázemí sjezdovky“ na pozemku parc.č. 1431/31 v katastrálním území Horní Václavov, Moravskoslezský kraj a Smlouvy o subdodávce dvoupodlažní hrubé stavby domu na pozemku parc.č. 1050/118 v katastrálním území Dolní Moravice, Moravskoslezský kraj. Mezi účastníky přitom došlo k rozporům ohledně podmínek plnění smluv, přičemž žalobce podmínil plnění svých závazků vůči prvnímu žalovanému uzavřením další písemné dohody a vystavením směňky. Došlo k podpisu Dohody o zajišťovací směnce ze dne 10.8.2012; podepsání vyplněného směnečného formuláře však žalovaný rezolutně odmítl.

Podstatou druhé námitky bylo tvrzení, že žalovaná směnka nemůže mít žádnou funkci (platební, úvěrovou ani zajišťovací), neboť platně nevznikl žádný peněžitý závazek žalovaných; naopak na smluvním základě vznikly pouze peněžité závazky žalobce vůči prvnímu žalovanému. Pokud by snad směnka měla krýt případný nárok na smluvní pokutu, nebylo nic takového v Dohodě o zajišťovací směnce ujednáno.

Ve třetí námitce se druhý žalovaný dovolal tvrzeného nepředložení žalované směňky k placení. Podle něj tak došlo ke zmeškání zákonné lhůty k předložení směňky na viděnou a v důsledku toho i k zániku práv z žalované směňky vůči oběma žalovaným.

V další námitce žalovaní uvedli, že pro neplnění blíže nekonkretizovaných smluvních závazků ze strany žalobce první žalovaný dopisem ze dne 3.12.2012 od obou smluv popsaných v námitkách odstoupil. Tím došlo ke zrušení obou smluv s účinky od samého počátku a tím i k odpadnutí právního důvodu, na nějž byla vázána možnost uplatnění žalované směňky.

Podstatou poslední námitky pak bylo tvrzení, že žalobce v řízení nikterak neprokázal, že by mu jako směnečnému věřiteli mělo vzniknout právo směnku vůči prvnímu žalovanému vymáhat.

S odkazem na obsah podaných námitek druhý žalovaný navrhl zrušení vydaného směnečného platebního rozkazu v celém rozsahu.

Žalobce ve svém písemném vyjádření k námitkám jejich pravdivost a opodstatněnost kategoricky odmítl. První námitku označil za lživou a vykonstruovanou a zdůraznil, že všechny údaje doplněné do směnečného tiskopisu vlastnoručně vyplnil druhý žalovaný, který

v uvedené věci jednal za oba žalované. Pravost podpisů Michala BXXXXX na směnce lze prokázat nejen výpovědí prokuristky firmy žalobce, která byla osobně u vyplnění a podepsání směnky přítomna, ale i jeho dalšími podpisy na obchodních listinách týkajících se celé řady dalších obchodních případů realizovaných mezi žalobcem a prvním žalovaným. Pravdivost tvrzení žalovaných o nepravosti podpisů pak podle žalobce doslova vyvrací obsah podepsané Dohody k zajišťovací směnce ze dne 10.8.2012, v níž je výslovně popsán účel a funkce předmětné směnky, ale také fakt, že směnka byla ještě před podpisem dohody avalována jednatelem prvního žalovaného a prvním žalovaným vydána do rukou žalobce jako směnečného věřitele; vše účastníci dohody stvrdili svým podpisem a učinili tak nesporným.

S ohledem na obsah zmíněné Dohody o zajišťovací směnce je také zřejmé, že účel a funkce žalované směnky byl mezi účastníky jasný a nesporný; zcela účelové je pak tvrzení žalovaných, že k porušení smluvních podmínek došlo na straně žalobce a nikoliv žalovaných.

Nepravdivé je i tvrzení žalovaných o údajném nepředložení žalované směnky k vidění (placení). Ve vztahu k druhému žalovanému jde navíc o námitku zcela irelevantní již proto, že směnečnému rukojmímu se směnka k placení zásadně nepředkládá. Žalobce dále zdůraznil, že oba žalovaní jsou v postavení přímých dlužníků ze směnky a vůči nim by proto ani případné prokazatelné nepředložení směnky v podpůrné zákonné lhůtě zánik práv ze směnky nepřivedilo (v takovém případě by se směnka na viděnou stala splatnou, neurčil-li výstavce jinak, k poslednímu dni zákonné lhůty pro předložení směnky k vidění).

Rovněž čtvrtou námitku žalobce označil za nepravdivou i neopodstatněnou. Žalovaná směnka zajišťovala plnění všech závazků prvního žalovaného ze smluv o subdodávkách ze dne 14.9.2011; dohodnutá díla nebyla nikdy řádně předána a nedošlo proto ani k sepsání protokolů o předání a převzetí. Pokud jde o odstoupení, jehož se žalovaní dovolávají, bylo ze strany žalobce odmítnuto dopisem ze dne 4.1.2013, kterým byla právní zástupkyně žalovaných upozorněna, proč žalobce nepovažuje odstoupení prvního žalovaného za platný právní úkon.

Z důvodů ve vyjádření k námitkám uvedených žalobce trval na ponechání vydaného směnečného platebního rozkazu vůči žalovaným v platnosti.

Ústní jednání nařízená k projednání námitek (původně obou žalovaných, po zániku prvního žalovaného pouze námitek žalovaného č.2) proběhla ve dnech 13.11.2015 a 10.5.2017 za účasti všech stran ve sporu. Na základě provedeného dokazování byly zjištěny dále popsané skutečnosti:

- z originálu žalované směnky, že se jedná o platnou směnku vlastní vystavenou v Brně dne 10.8.2012 na částku 15.000 EUR splatnou na viděnou. Jako výstavce je na směnce označen i podepsán první žalovaný, jehož jménem jednal jako jednatel druhý žalovaný; žalovaný č.2 je na směnce označen i podepsán vlastním jménem jako směnečný rukojmí za výstavce. Směnka neobsahuje žádný rubopis; prvním a dosud jediným majitelem této směnky je tedy stále žalobce jako remitent na směnce označený. Aktivní i pasivní věcná legitimace ve sporu tedy odpovídá obsahu směnečné listiny.
- ze závěrů písmoznaleckého posudku zpracovaného Ing. Miroslavem Bílkem pod č. 14/9-2016 dne 21.10.2016 na posouzení pravosti obou podpisů Michala BXXXXX na žalované směnce, že konstelace všech nalezených znaků a jejich zasazení do logických souvislostí velmi významně podporuje hypotézu pravosti obou sporných podpisů; jako nejobektivnější závěr znalec označil závěr ve vysoké kladné pravděpodobnostní rovině s tím, že tento stupeň závěru se stanoví v případech, kdy

důkaz velmi silně podporuje tvrzení, že sporný a srovnávací materiál napsala stejná osoba. Upřesnění závěru zkoumání ve smyslu dosažení závěru kategorického by podle znalce přicházelo do úvahy jen v případě doplnění srovnávacího materiálu o další ukázky jeho podpisů opatřené „mimo jeho osobu“ z nezávislých zdrojů; znalec však zároveň dodal, že ani v takovém případě nelze stanovení nejvyššího stupně závěru předem garantovat. Znalec uzavřel, že – cit.:*“Sporné podpisy, které mají znít na jméno Michal BXXXXX na směnce vlastní vystavené v Brně dne 10.srpna 2012 na částku 15.000 EUR splatné na viděnou, jednak jménem společnosti DREAMHOUSE s.r.o.na místě výstavce směnky a jednak jménem svým vlastním v rámci rukojemské doložky (per aval), jsou velmi pravděpodobně pravými podpisy osoby Michal BXXXXX nar. XXXXX,bytemXXXXX.“*

- z listiny nadepsané jako Dohoda k zajišťovací směnce datované dnem 10.8.2012 a podepsané jménem žalobce jako objednatele a prvního žalovaného jako subdodavatele, že obsahuje v čl.II ujednání o tom, že k zajištění úplného splnění všech závazků subdodavatele plynoucích ze Smlouvy o subdodávce stavby „Prosklené spojovací átrium zázemí sjezdovky“ na pozemku parc.č. 1431/31 v katastrálním území Horní Václavov, Moravskoslezský kraj a Smlouvy o subdodávce dvoupodlažní hrubé stavby domu na pozemku parc.č. 1050/118 v katastrálním území Dolní Moravice, Moravskoslezský kraj, včetně závazku řádného dodání díla,vystavil subdodavatel ke dni uzavření této Dohody ve prospěch objednatele směnku vlastní znějící na částku 15.000 EUR. Podle výslovného prohlášení uvedeného v citovaném článku byla směnka před uzavřením této Dohody avalována jednatelem subdodavatele (druhým žalovaným) a zároveň subdodavatelem (prvním žalovaným) vydána do rukou objednatele (žalobce), což účastníci svými podpisy potvrzují a činí nesporným. Podle čl.IV se smluvní strany dohodly, že v případě, že subdodavatel bude v prodlení s řádným plněním kteréhokoliv svého závazku vůči objednateli z citovaných smluv, vznikne objednateli jako směnečnému věřiteli právo vymáhat vůči subdodavateli směnečnou sumu, počínaje dnem 1.10.2012. Kromě ujednání o zajišťovací směnce Dohoda obsahuje v čl.I ujednání o nových (náhradních) termínech plnění výše zmíněných smluv, podle něhož hrubá stavba předmětu díla podle obou těchto smluv bude subdodavatelem řádně dokončena a předána do 30.9.2012.
- ze Smlouvy o subdodávce stavby „Prosklené spojovací átrium zázemí sjezdovky“ na pozemku parc.č. 1431/31 v katastrálním území Horní Václavov, Moravskoslezský kraj a Smlouvy o subdodávce dvoupodlažní hrubé stavby domu na pozemku parc.č. 1050/118 v katastrálním území Dolní Moravice, Moravskoslezský kraj, obě uzavřeny dne 14.9.2011 mezi žalobcem jako objednatelem a prvním žalovaným jako subdodavatelem, že jejich předmětem bylo dodání sjednané stavby (díla) ve sjednaných termínech (v prvním případě ve lhůtě 4 měsíců ode dne uzavření smlouvy, ve druhém případě ve lhůtě do 3 měsíců od uzavření smlouvy, za dohodnutou cenu s tím, že v obou případech bylo sjednáno, že dokladem o předání správně a úplně provedeného díla bude oboustranně podepsaný protokol o předání. Mezi účastníky nebylo sporné, že ke splnění dohodnutých děl, tedy k jejich protokolárnímu předání a převzetí nikdy nedošlo.
- z přípisu právní zástupkyně prvního žalovaného adresovaného žalobci dne 3.12.2012, že jeho obsahem je jednostranné odstoupení prvního žalovaného od výše popsanych smluv o dílo z důvodu jednostranného omezení rozsahu smluvně sjednaných prací (výkon těchto prací jiným subjektem); dopisem ze dne 27.12.2012 adresovaným právní zástupkyni prvního žalovaného pak žalobce v reakci na doručené odstoupení sdělil, že se o platné odstoupení nemůže jednat, když k odstoupení by mohlo dojít

pouze z důvodu prodlení s plněním smluvních povinností a žalobce se do prodlení s plněním svých povinností nedostal; navíc k zadání prací, které byly předmětem obou smluv, třetí osobě došlo výhradně z důvodu nečinnosti prvního žalovaného.

Jiné než shora popsání důkazy v řízení provedeny a ani jich nebylo zapotřebí, protože skutkový stav významný pro rozhodnutí o námitkách byl z provedených důkazů zjištěn bezesbýtku. To platí v první řadě ve vztahu k prokázané pravosti podpisů Michala BXXXXX přičiněných na žalovanou směnku jak jménem žalovaného č.1, tak jménem jeho vlastním. Závěry znalce jsou formulovány na základě detailního srovnání sporných podpisů s ostatními podpisy jmenovaného na jím samotným předloženém srovnávacím podpisovém materiálu a vyznívají jednoznačně v rovině vysoké kladné pravděpodobnosti ve prospěch pravosti tohoto podpisu. Soud se v žádném případě nemohl ztotožnit s výhradami žalovaného, podle něhož je znalecký posudek nepřezkoumatelný, subjektivní a odborně nepodložený; naopak ve sporu zpracovaný písmoznalecký posudek je zpracován osobou vysoce erudovanou, standardní metodou spočívající v porovnání sporných podpisů na směnce s ostatními podpisy Michala BXXXXX na dalších listinách a jeho závěr je odargumentován a odůvodněn dostatečně přesvědčivě. Na tom nic nemění ani závěr přijatý v pravděpodobnostní rovině. V této souvislosti soud považuje za účelné vysvětlit, jaké závěry jsou obecně v písmoznalectví používány. Při rozhodování o identitě pisatele se používá celá škála závěrů. Od nerozhodného závěru, kdy není možné na základě předložených materiálů rozhodnout ani v rovině pravděpodobnosti, po závěr kategorický, kdy lze zkoumáním identitu pisatele sporného podpisu či textu jednoznačně prokázat nebo vyloučit. V nezanedbatelném množství případů však okolnosti zkoumání neumožňují stanovit kategorický závěr, ale znaky zjištěné zkoumáním mají zároveň hodnotu, při které by jí stanovení nerozhodného závěru neodpovídalo – a to hlavně ve srovnání s jinými případy, kdy znaky opravdu nejsou k dispozici. V takových případech se (nejen) v písmoznalectví používají pravděpodobnostní závěry, které se dále dělí – jak v záporném, tak kladném směru – zpravidla do tří stupňů: vysoká pravděpodobnost, střední pravděpodobnost, nízká pravděpodobnost. K důvodům používání více stupňů pravděpodobnostních závěrů a především k interpretaci takových závěrů lze v podrobnostech odkázat na odbornou literaturu (*Straka J., Musilová V.: K problematice pravděpodobnostních závěrů, Československá kriminalistika, č.4/91 nebo Straka J., Zimmer J., Chmelík J.: Interpretace pravděpodobnostních závěrů písmoznaleckého zkoumání, Bulletin advokacie č.3/2010*). Každopádně však pravděpodobnostní závěr v písmoznaleckém posudku je kvalitativním (nenumernickým) vyjádřením míry dokazatelnosti, zda osoba je nebo není pisatelem sporného podpisu, stanoveným zásadně a jen na základě porovnání sporného podpisu se srovnávacím materiálem konkrétní osoby; v žádném případě se nejedná o matematické vyjádření pravděpodobnosti. Na použitý stupeň pravděpodobnosti proto má zásadní vliv jednak zpracovatelnost sporného podpisu a především kvalita srovnávacího materiálu. V označené věci znalec přijal kladný závěr ve prospěch pravosti podpisů druhého žalovaného na směnce v nejvyšším stupni pravděpodobnosti. Tento závěr – ve spojení s dalším důkazem, a to Dohodou k zajišťovací směnce ze dne 10.8.2012 – naprosto jednoznačně a bez nejmenších pochybností pravost podpisů Michala BXXXXX na žalované směnce prokazují.

Z výše zmíněné Dohody má soud také za bezesbýtku prokázaný účel a kauzální důvod žalované směnky. Byly jí zajištěny nepeněžitě závazky prvního žalovaného spočívající ve splnění sjednaných shora popsání smluv o dílo, tedy jejich řádné předání žalobci v dohodnutém náhradním termínu do 30.9.2012. Bylo nesporné, že k předání a převzetí díla ve sjednaném (náhradním) termínu nedošlo. Kauzální důvod směnky se tak k datu 1.10.2012

naplnil a nic proto žalobci nebránilo využít k uspokojení svých práv směnku zajišťující právě toho splnění.

Návazně na výsledky provedeného dokazování soud uzavřel, že námitky druhého žalovaného proti vydanému směnečnému platebnímu rozkazu nebyly pravdivé a opodstatněné a jako důvod obrany v tomto sporu nemohly obstát. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující.

Pravdivost namítané nepravosti podpisů druhého žalovaného, přičiněného na žalovanou směnku jak jménem výstavce (prvního žalovaného), tak jménem jeho vlastním, byla v řízení zcela vyvrácena jak závěry písmoznaleckého posudku, tak obsahem Dohody k zajišťovací směnce. V podrobnostech lze odkázat na závěry uvedené v hodnocení důkazů shora.

Byla také zcela vyvrácena pravdivost druhé námítky, kdy se žalovaný dovolával tvrzení, že nevznikl žádný peněžitý závazek žalobce vůči žalovaným, který by mohla směnka krýt. Jde o námitku kauzální povahy, jejíž přípustnost je ve sporech o zaplacení směnky významně omezena. Podle čl. I § 17 zákona směnečného a šekového č. 191/1951 Sb. v platném znění (dále jen ZSŠ) kdo je žalován ze směnky, nemůže činit majiteli námítky, které se zakládají na jeho vlastních vztazích k výstavci nebo k dřívějším majitelům, ledaže majitel při nabývání směnky jednal vědomě na škodu dlužníka. Z citovaného ustanovení a jeho systematického zařazení v zákoně (je umístěno v části týkající se směnky cizí, v oddíle vyhrazeném pro právní úpravu směnečných převodů) lze dovodit, že za podmínek vymezených citovaným ustanovením jsou proti směnce přípustné námitky, které nemají původ ve směnce samotné, ale vycházejí z okolností ze směnkou souvisejících; základní podmínkou ovšem je, že se musí zakládat na vlastních vztazích dlužníka k žalobci jako majiteli směnky. V dané věci je navíc nutno mít na paměti, že druhý žalovaný je v postavení směnečného rukojmího. Podle čl. I § 32 ZSŠ je rukojmí zavázán stejně jako ten, za koho se zaručil. Jeho závazek je však platný i tehdy, je-li závazek toho, za koho se zaručil, neplatný z jiných důvodů než pro vadu formy. Z toho je patrné, že závazek směnečného rukojmí, i když je obsahově stejný jako závazek hlavního dlužníka, je závazkem samostatným, vznikajícím z vlastního právního důvodu a přístupujícím kumulativně k principiálnímu závazku. Zásadní je, že směnečný rukojmí svým rukojemským závazkem zajišťuje splnění směnečného závazku, nikoli však (jedná-li se o zajišťovací směnku) splnění závazku kauzálního, který je takovou směnkou zajišťován. Proto směnečný rukojmí nemůže s úspěchem uplatnit námitky z osoby toho, za koho se zaručil, ale zásadně ze vztahů svých vlastních. Aby se žalovaný, který je směnečným rukojmím, mohl kauzální námitkou ze svého vlastního vztahu k žalobci ubránit, musí v první řadě takový vlastní vztah k žalobci mít, pak také konkrétně obsah svého vlastního právního vztahu k žalobci v námitkách specifikovat, stejně jako důvod, o který se jeho obrana v námitkách opírá a dále samozřejmě musí pravdivost a opodstatněnost takových tvrzení bezezbytku prokázat. V označené věci druhý žalovaný nebyl ani po výzvách soudu schopen svůj vlastní vztah k žalobci, který by mu umožňoval kauzální obranu vznášet, náležitě tvrdit, případně prokazovat. Vzhledem k tomu, že se ve své kauzální námitce dovolával výhradně skutečností z právního vztahu mezi žalobcem a avalátem a právo dovolávat se takových námitek z osoby avaláta (tedy výstavce směnky) mu zásadně a bez dalšího nesvědčí, nemohl soud uzavřít jinak, než že druhému žalovanému právo dovolávat se takové kauzální obrany nesvědčí.

I kdyby tomu bylo naopak, nemohla by taková námitka obstát. V řízení bylo bezezbytku prokázáno, že směnka zajišťovala řádné splnění povinnosti žalovaného č. 1 předat dohodnutá díla, tedy nepeněžité závazky zhotovitele ze smluv o dílo, v termínu do 30.9.2012. Bylo prokázáno, že sjednaný termín nebyl dodržen a dohodnutá díla nebyla nikdy řádně předána;

dohodnutý právní důvod pro uplatnění směnky se tak naplnil bezesbýtku. Na tomto závěru nemohlo nic změnit ani sporné jednostranné odstoupení od smluv o dílo, ke kterému došlo dopisem ze dne 3.12.2012. Nejde jen o to, že přípustnost takové kauzální obrany na straně druhého žalovaného zjištěna nebyla, ale navíc nebyla prokázána ani platnost a účinnost takového odstoupení (žalobce jeho relevanci odmítl a první žalovaný se jeho platnosti a účinnosti žalobou podanou u soudu nedovolal), nehledě k tomu, že takové odstoupení učiněné z povahy věci v režimu tehdy platného obchodního zákoníku (zákon č.513/1991 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků) by nemohlo ani v případě platnosti mít jiné účinky než účinky „ex nunc“ (na účincích a dopadech prodlení nastalého do doby účinnosti platného odstoupení by se tedy nemohlo ničeho změnit).

Zcela neopodstatněná byla i námitka prekluze práv ze směnky v důsledku zmeškání podpůrné zákonné lhůty k předložení směnky na viděnou. Je v prvé řadě třeba uvést, že žádné zmeškání lhůty pro předložení žalované směnky k viděné v řízení zjištěno nebylo, resp. druhý žalovaný je neprokázal. Dále je zapotřebí zdůraznit, že druhý žalovaný na směnce figuruje jako směnečný rukojmí a takovému dlužníku ze směnky se směnka k placení kvalifikovaným způsobem nepředkládá vůbec. Konečně zcela zásadní je fakt, že první žalovaný je z žalovaných smének zavázán jako jejich výstavce, tedy dlužník přímý a druhý žalovaný, který je z těchto smének zavázán jako směnečný rukojmí za výstavce (viz čl.I § 31 odst.4 ZSŠ), je proto ze smének zavázán stejně jako výstavce, tedy stejně jako dlužník přímý (čl.I, § 32 odst.1 ZSŠ). Práva majitele směnky vůči přímým dlužníkům (a osobám ve stejném postavení) jsou přímá (čl.I, § 28 a 78 odst.1 ZSŠ), to znamená, že nejsou podmíněna žádnými dalšími skutečnostmi ani úkony. To znamená, že ve vztahu k nim neznámá ani prokázaný nedostatek prezentace směnky k viděné žádnou újmu majitele na právech vůči těmto dlužníkům. Jediným omezením vůči nim je v podstatě jen stanovená promlčecí doba. Prekluze práv ze směnky vůči přímým dlužníkům a osobám ve stejném postavení do úvahy nepřichází za žádných podmínek.

Konečně zcela neopodstatněná byla i poslední námitka. Žalobce v tomto sporu uplatnil práva ze směnky, kterou předložil v originále a také náležitě ji definoval i v žalobě. Tím splnil svoji povinnost tvrzení i důkazní dostatečně; nároky žalobou uplatněné mají oporu v obsahu směnky, stejně jako aktivní i pasivní věcná legitimace z ní. Žalobce v žádném ohledu neměl povinnost jakkoli cokoli tvrdit o kauzálních okolnostech možného uplatnění směnky a tím méně pak mohl mít povinnost cokoli v tomto ohledu prokazovat.

Z důvodů shora popsaných soud uzavřel, že námitky druhého žalovaného nebyly pravdivé a ani opodstatněné a vydaný směnečný platební rozkaz proto vůči němu ponechal ve výroku ve věci samé v celém rozsahu v platnosti. Výrok o náhradě nákladů ve směnečném platebním rozkaze zrušil a s ohledem na námitkové řízení o nich rozhodl nově i s přihlédnutím k výsledku námitkového řízení, a to za použití ustanovení §142 odst.1 o.s.ř., podle něhož soud přizná právo na náhradu nákladů tomu účastníku, který měl ve věci plný úspěch, proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl vůči druhému žalovanému v řízení plně úspěšný, a má proto vůči němu právo na náhradu nákladů, které mu v souvislosti s tímto řízením vznikly. Žalobci vznikly náklady na soudním poplatku ve výši 20.620 Kč, a dále na právním zastoupení žalobce v celkové výši 32.147 Kč, které sestávají ze tří odměn advokáta po 9.980 Kč a tří paušálních náhrad hotových výloh po 300 Kč (převzetí a příprava věci, dvě účasti advokátky na nařízených ústních jednáních), z náhrady cestovních výloh za použití osobního vozidla na cestu z Vyškova do Brna a zpět ve výši 907 Kč a z náhrady promeškaného času na obou cestách k jednání za celkem 4 půlhodiny po 100 Kč; celkem tedy přiznána náhrada ve výši 52.767 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrechnímu soudu v Olomouci prostřednictvím zdejšího soudu.

Jestliže nebude dobrovolně splněna povinnost uložená potvrzeným směnečným platebním rozkazem a tímto rozsudkem, lze podat návrh na výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Brně
dne 10.5.2017

JUDr. Jaroslava Schneeweissová, v.r.
samosoudce

za správnost: Blanka Svobodová